

SÉNAT DE BELGIQUE

SESSION DE 2006-2007

4 DÉCEMBRE 2006

Proposition de loi modifiant l'article 119ter de la Nouvelle loi communale, relatif à l'organisation de mesures réparatrices pour mineurs dans le cadre des sanctions administratives

(Déposée par M. Christian Brotcorne et consorts)

DÉVELOPPEMENTS

Aujourd'hui, lorsque l'on parle d'incivilités, il s'agit en général de comportements ou de petites infractions, qui, s'ils sont pris isolément, sont d'une gravité réduite, mais dont la multiplication peut-être génératrice de nuisances considérables.

En ce qui concerne les mineurs, ces comportements sont de plus en plus fréquents. Enfreindre la limite est souvent perçue par les jeunes comme une façon de se construire une identité. En temps normal, les parents, l'entourage, l'école suffisent à recadrer plus ou moins rapidement le jeune en précisant les limites à ne pas franchir. Cependant, la persistance de ce comportement peut être révélatrice d'un malaise généré, soit par l'environnement social, soit par l'environnement familial. Dans ces situations, les incivilités peuvent être la prémissse d'une délinquance plus lourde et une réponse aussi rapide qu'adéquate s'avère nécessaire.

Par le système des amendes administratives, les communes sont en mesure de lutter plus rapidement et plus efficacement contre « la petite criminalité » ainsi que contre certains troubles à la propriété, à la salubrité, à la sécurité et à la tranquillité publique et contre les dérangements publics sur leur territoire. Désormais, les communes ne dépendent plus ni des parquets pour la poursuite des infractions, ni des

BELGISCHE SENAAT

ZITTING 2006-2007

4 DECEMBER 2006

Wetsvoorstel tot wijziging van artikel 119ter van de Nieuwe Gemeentewet, betreffende de invoering van herstelmaatregelen voor minderjarigen in het raam van administratieve sancties

(Ingediend door de heer Christian Brotcorne c.s.)

TOELICHTING

Wanneer we het vandaag over overlast hebben, gaat het meestal over misdragingen of kleine overtredingen die afzonderlijk beschouwd niet heel ernstig zijn, maar die bij herhaling heel wat nare gevolgen kunnen hebben.

Dat gedrag wordt bij minderjarigen steeds frequenter. Over de schreef gaan zien jongeren vaak als een manier om een identiteit op te bouwen. In normale omstandigheden volstaan de ouders, de omgeving, de school om de jongere al dan niet snel weer op het rechte pad te brengen, door hem telkens opnieuw te attenderen op grenzen die hij niet mag overschrijden. Wanneer die handelwijze evenwel aanhoudt, kan dat wijzen op een onbehagen dat te wijten is aan de sociale context of de gezinsomgeving. In die omstandigheden kan die vorm van wangedrag tot zwaarder delinquent gedrag leiden en dat vraagt om een snel en passend antwoord.

Door het systeem van de administratieve geldboeten kunnen de gemeenten de «kleine criminaliteit», alsook bepaalde daden die de zindelijkheid, gezondheid, veiligheid en rust op openbare wegen en plaatsen en in openbare gebouwen in het gedrang brengen alsook ongewenst gedrag op hun grondgebied sneller en efficiënter bestrijden. Voortaan zijn de gemeenten niet langer afhankelijk van de parketten voor het

juridictions répressives pour l'imposition des sanctions. En effet, la surcharge des parquets est telle que ces derniers sont dans l'incapacité de traiter la grande quantité de procès-verbaux qui leur sont transmis. Les parquets sont dans l'obligation soit de classer sans suite une proportion importante des procès-verbaux établis pour des infractions aux règlements de police, soit de les traiter dans des délais anormalement longs. Face à cette situation, les services de police, l'auteur et la victime de l'infraction peuvent ressentir un sentiment d'impunité. Il n'en est pas de même en ce qui concerne le mécanisme des sanctions administratives. En effet, ces dernières doivent être imposées dans un délai de 6 mois à compter de la commission des faits. Dans la mesure où le moment entre l'infraction et la sanction est réduit, si une sanction fait effectivement suite à l'infraction, le contrevenant fera le lien entre les deux.

Néanmoins, si le mécanisme des sanctions administratives peut réduire le sentiment d'impunité des auteurs majeurs d'infractions administratives, il n'en est pas de même en ce qui concerne les mineurs. En effet, ces derniers en commettant une infraction administrative ne se verront pas sanctionner directement. Les amendes venant frapper ce type de délit sont exclusivement de nature pécuniaire et les mineurs étant civilement incapables, les parents, tuteurs ou personnes qui ont la garde du mineur seront civilement responsables du paiement de l'amende infligée à ce mineur. Le lien entre la sanction et la commission de l'infraction est rompu en raison de l'inadéquation de la sanction à l'auteur de l'infraction. Ce déplacement de responsabilité du mineur vers ses tuteurs risque de générer un sentiment d'impunité chez le mineur et la sanction perdra sa fonction de dissuader le mineur de récidiver. De plus, l'imposition d'une amende administrative sur la personne d'un mineur ne favorise en rien son insertion dans la société, ni ne lui fait assumer un rôle constructif au sein de celle-ci.

Il convient donc de prévoir la possibilité pour le fonctionnaire-sanctionnateur de fixer des sanctions particulières pour les mineurs. Dans cette optique prévoir une mesure de réparation comme peine alternative à l'amende administrative peut s'avérer être la solution. Cette formule alternative assure une réponse éducative rapide tant pour le jeune délinquant que pour la victime. La mesure de réparation a avant tout une visée pédagogique pour le mineur : prise de conscience des conséquences dommageables de ses actes et obligation de réparer ses dégâts. L'objectif est également d'apaiser les tensions entre le délinquant et la victime par la proposition d'une mesure de réparation intervenant très rapidement après la commission des faits.

vervolgen van misdrijven, noch van de strafrechtsbanken voor het opleggen van sancties. De werklast van de parketten is immers zo groot dat ze niet in staat zijn de vele processen-verbaal die hun worden overgezonden te verwerken. De parketten zijn verplicht ofwel een aanzienlijk deel van de processen-verbaal die worden opgemaakt wegens overtredingen van de politiereglementen te seponeren, ofwel ze te behandelen binnen abnormaal lange termijnen. Daardoor kan er bij de politiediensten, de dader en het slachtoffer van de overtreding een indruk van straffeloosheid ontstaan. Dat geldt niet voor de administratieve sancties. Die moeten worden opgelegd binnen een termijn van zes maanden na het plegen van de feiten. Indien de tijd tussen de overtreding en de sanctie kort is en wanneer er op dat feit werkelijk een sanctie volgt, zal de overtreder het verband tussen beide aanvoelen.

Ook al kunnen de administratieve sancties het gevoel van straffeloosheid bij meerjarige overtreders afzwakken, toch geldt dat niet voor de minderjarigen. Wanneer zij een administratieve overtreding begaan, krijgen ze niet dadelijk een sanctie opgelegd. Voor dergelijke misdrijven worden uitsluitend geldboeten opgelegd en aangezien minderjarigen handelingsonbekwaam zijn, worden de ouders, voogden of personen die de minderjarige onder hun bewaring hebben, civilrechtelijk aansprakelijk voor het betalen van de geldboete welke die minderjarige wordt opgelegd. De band tussen de sanctie en het plegen van de overtreding verdwijnt omdat de sanctie niet overeenstemt met het soort overtreder. Die verschuiving van aansprakelijkheid van de minderjarige naar de personen die het ouderlijk gezag over hem uitoefenen dreigt bij de minderjarige tot een gevoel van straffeloosheid te leiden zodat de sanctie niet meer ontradend werkt. Tevens begünstigt het opleggen van een administratieve boete aan een minderjarige geenszins zijn integratie in de samenleving en evenmin zet het hem ertoe aan een constructieve rol in die samenleving te spelen.

Het is dus aangewezen dat de ambtenaar die de sanctie oplegt aan minderjarigen bijzondere straffen kan opleggen. In die optiek kan de oplossing bestaan in een herstelmaatregel als alternatieve straf in plaats van een administratieve geldboete. Die alternatieve formule zorgt ook voor een snelle reactie van opvoedende aard, zowel voor de jonge delinquent als voor het slachtoffer. De herstelmaatregel heeft vooral een pedagogische bedoeling voor de jongere : hij moet beseffen dat zijn daden schadelijke gevolgen hebben en dat hij die schade moet vergoeden. Tevens is het de bedoeling de spanningen tussen delinquent en slachtoffer te doen afnemen door zeer kort na het plegen van de feiten een herstelmaatregel voor te stellen.

1. La loi du 7 mai 2004 instaurant l'amende administrative pour les mineurs ayant atteint l'âge de 16 ans

La loi du 13 mai 1999 ne contenait aucune disposition concernant les mineurs auteurs de comportements réprimés au niveau communal. Seule la responsabilité des parents pouvait être mise en cause par le biais de l'article 1384 du Code civil en cas de dommage. La loi du 7 mai 2004, par suite rectifiée par la loi du 20 juillet 2005, est venue instaurer un mécanisme de sanctions administratives à charge des mineurs de plus de 16 ans.

En premier lieu, la loi du 7 mai 2004 élargit le champ d'application de l'article 119bis aux mineurs. Désormais les mineurs ayant atteint l'âge de 16 ans accomplis au moment des faits peuvent se voir infliger une sanction administrative consistant en une amende administrative. Néanmoins, l'article 119bis, § 10 prévoit que les parents, tuteurs ou personnes qui ont la garde du mineur sont civilement responsables du paiement de l'amende infligée à ce mineur. Autrement dit, l'amende ne s'adresse pas directement au mineur en tant que mesure dissuasive mais bien aux parents de ce dernier qui se voient pratiquement sanctionnés à sa place. On peut conclure à l'inadéquation de l'amende pécuniaire comme réponse sociale à la délinquance juvénile.

En second lieu, la loi du 7 mai 2004 modifie la loi du 8 avril 1965 en ce qu'elle habilite le tribunal de la jeunesse à connaître des recours contre les sanctions administratives fixées par le fonctionnaire-sanctionnaire à charge de mineurs. Ces recours sont gratuits. Le tribunal de la jeunesse statue alors dans le cadre d'un débat contradictoire et public sur les recours introduits contre les sanctions administratives fixées par le fonctionnaire-sanctionnaire. Il juge de la légalité et de la proportionnalité de l'amende imposée. Il peut soit confirmer, soit réformer la décision du fonctionnaire. Il peut également substituer à la sanction administrative une mesure de garde, de préservation ou d'éducation, telle qu'elle est prévue par l'article 37 de la loi du 8 avril 1965 relative à la protection de la jeunesse. Lorsque le juge de la jeunesse substitue à l'amende administrative une mesure de protection, les parents et le mineur bénéficient d'un recours contre cette décision.

Il ressort de cette loi que désormais le tribunal de la jeunesse est compétent pour substituer une sanction administrative infligée à un mineur à une mesure de protection uniquement en cas de recours. Autrement dit, c'est seulement en second recours que la loi prévoit la possibilité pour le tribunal de la jeunesse de fixer une mesure de réparation à charge du mineur, à la place de l'amende administrative précédemment fixée

1. De wet van 7 mei 2004 tot invoering van een administratieve geldboete voor minderjarigen die de leeftijd van 16 jaar hebben bereikt

De wet van 13 mei 1999 bevat geen enkele bepaling inzake minderjarigen die op gemeentelijk niveau strafbaar gestelde feiten plegen. Bij schade kon alleen een beroep worden gedaan op de wettelijke aansprakelijkheid van de ouders, waarin artikel 1384 van het Burgerlijk Wetboek voorziet. De wet van 7 mei 2004, die vervolgens door de wet van 20 juli 2005 werd gecorrigeerd, heeft een mechanisme van administratieve sancties ingevoerd voor minderjarigen die ouder zijn dan 16 jaar.

In eerste instantie verruimt de wet van 7 mei 2004 het toepassingsgebied van artikel 119bis tot de minderjarigen. Voortaan kunnen minderjarigen die op het tijdstip van de feiten de leeftijd van 16 jaar hebben bereikt, een administratieve sanctie opgelegd krijgen die in een administratieve geldboete bestaat. Niettemin bepaalt artikel 119bis, § 10, dat de ouders, voogden, of personen die het ouderlijk gezag uitoefenen over de minderjarige civilrechtelijk aansprakelijk zijn voor het betalen van de geldboete die de minderjarige opgelegd krijgt. Die boete beoogt met andere woorden geen afschrikkingseffect dat rechtstreeks op de jongere is gericht, maar wel op diens ouders, die om zo te zeggen in zijn plaats gestraft worden. Daaruit volgt dat de geldboete geen maatschappelijk antwoord te bieden heeft op jeugddelinquentie.

Vervolgens wijzigt de wet van 7 mei 2004 de wet van 8 april 1965 in die zin dat zij de jeugdrechtbank bevoegd maakt kennis te nemen van het hoger beroep tegen administratieve sancties opgelegd door de ambtenaar die de minderjarige straft. Dat hoger beroep geschiedt kosteloos bij verzoekschrift. De jeugdrechtbank beslist dan in het kader van een openbaar debat met uiteenzetting door de partijen over het hoger beroep dat werd ingesteld tegen de administratieve sancties opgelegd door de bestraffend ambtenaar. Zij oordeelt over de wettigheid en de proportionaliteit van de opgelegde geldboete. Ze kan de beslissing van de ambtenaar hetzij bevestigen, hetzij herzien. Ze kan de administratieve sanctie ook vervangen door een maatregel van bewaring, behoeding en opvoeding, zoals bepaald in artikel 37 van de wet van 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming. Wanneer de jeugdrechtbank de administratieve geldboete vervangt door een maatregel van bescherming, kunnen de ouders en de minderjarige tegen die beslissing beroep instellen.

Het gevolg van die wet is dat de jeugdrechtbank voortaan alleen wanneer beroep wordt ingesteld bevoegd is om een maatregel van bescherming die een minderjarige wordt opgelegd te vervangen door een administratieve sanctie. De wet voorziet met andere woorden slechts in tweede aanleg in de mogelijkheid voor de jeugdrechtbank om de minderjarige een herstelmaatregel op te leggen in plaats van de

«à charge» des titulaires du mineur. Ce mécanisme fait preuve d'un manque d'efficacité certain en ce qu'il ne prévoit pas la possibilité pour le mineur d'être sanctionné en premier recours par une mesure de protection. De plus, les tribunaux de la jeunesse étant surchargés actuellement, ces derniers risquent, du fait de la lenteur de procédure propre aux instances judiciaires, de supprimer l'effet bénéfique principal du mécanisme des sanctions administratives, à savoir sa rapidité dans le prononcé des sanctions et la réduction du sentiment d'impunité dans le chef du mineur.

2. Renforcer le rôle du fonctionnaire-sanctionnateur dans le cadre de la détermination des sanctions administratives pour mineurs

La solution préconisée par la présente proposition de loi serait de donner la possibilité au fonctionnaire-sanctionnateur de proposer une mesure pédagogique au mineur en remplacement du paiement d'une amende pécuniaire par ses parents. Néanmoins, il faut rappeler que selon l'article 37, § 1er, de la loi du 8 avril 1965, les mineurs ne peuvent se voir appliquer en principe que des mesures de garde, de préservation et d'éducation — le mécanisme des amendes administratives étant l'exception largement critiquée par la Cour d'arbitrage dans son arrêt n° 6/2006 du 18 janvier 2006 — et ce uniquement par les juridictions de la jeunesse. Il est impossible de charger le fonctionnaire-sanctionnateur de prononcer des mesures de protection, cette compétence revenant aux tribunaux de la jeunesse.

Par contre, un mécanisme de mesure de réparation dans lequel le jeune aurait la possibilité de réparer l'incivilité qu'il a commise en participant aux travaux de réparation du dommage avec l'équipe d'agents communaux en charge de ladite réparation peut s'avérer une alternative efficace à l'amende pécuniaire. Par exemple, le mineur responsable d'un tag aura la possibilité d'accompagner et d'aider le ou les agents communaux en charge du nettoyage.

Cette mesure de réparation fera l'objet d'un accord entre le fonctionnaire-sanctionnateur, le jeune auteur de l'incivilité et ses parents, en vertu duquel le premier renonce à maintenir l'amende administrative pécuniaire à charge des parents en échange d'une mesure de réparation légère et limitée. Il faut néanmoins pour cela que la procédure de médiation, fixée à l'article 119ter de la NLC, soit réussie, que le mineur soit en aveu du fait commis et marque, tout comme ses parents, son accord sur l'accomplissement de la mesure. En cas de refus de la proposition, les tuteurs se verront dans l'obligation de payer l'amende précédemment fixée.

administratieve geldboete die voordien werd opgelegd «ten laste» van de personen die het ouderlijk gezag over de jongere uitoefenen. Het is duidelijk dat die regeling niet efficiënt genoeg is omdat ze niet in de mogelijkheid voorziet dat de minderjarige in eerste instantie een beschermingsmaatregel opgelegd krijgt. Aangezien de jeugdrechtbanken thans overbelast zijn, dreigen ze bovendien, wegens de slome rechtsgang, het belangrijkste positieve effect te mislopen van een regeling van administratieve sancties, namelijk de snelheid waarmee de sancties worden uitgesproken en de vermindering van het gevoel van straffeloosheid bij de minderjarige.

2. De rol van de bestraffend ambtenaar versterken wanneer die de administratieve sancties voor minderjarigen bepaalt

De oplossing die onderhavig wetsvoorstel voorstelt, bestaat erin de bestraffend ambtenaar de mogelijkheid te bieden de minderjarige een pedagogische maatregel voor te stellen ter vervanging van het betalen van een geldboete door zijn ouders. Duidelijk moet evenwel zijn dat artikel 37, § 1, van de wet van 8 april 1965 bepaalt dat minderjarigen in principe alleen maatregelen van bewaring, behoeding en opvoeding opgelegd kunnen krijgen en dat het mechanisme van de administratieve geldboete de uitzondering vormt waarop het Arbitragehof in zijn arrest nr. 6/2006 van 18 januari 2006 felle kritiek heeft uitgebracht. Alleen de jeugdrechtbank kan overigens dergelijke maatregelen opleggen. Het is onmogelijk de bestraffend ambtenaar ermee te belasten maatregelen van bescherming op te leggen, aangezien dat een bevoegdheid van de jeugdrechtbank is.

Een regeling met een herstelmaatregel waarbij de jongere de mogelijkheid krijgt de gevolgen van zijn wangedrag te herstellen, door samen met een ploeg gemeentearbeiders de schade te herstellen, kan een efficiënt alternatief bieden voor de geldboete. Een minderjarige die een tag heeft aangebracht, moet bijvoorbeeld de kans krijgen de met de reiniging belaste gemeentearbeider of -arbeiders te vergezellen en een handje te helpen.

Over die herstelmaatregel moet een akkoord worden bereikt tussen de bestraffend ambtenaar, de jonge overtreder en diens ouders, volgens hetwelk de eerste afziet van de administratieve geldboete ten laste van de ouders, in ruil voor een lichte en beperkte herstelmaatregel. Hiertoe is evenwel vereist dat de bemiddelingsprocedure bepaald in artikel 119ter van de Nieuwe Gemeentewet succesvol doorlopen wordt, dat de minderjarige het gepleegde feit heeft bekend en zich samen met zijn ouders akkoord verklaart om de maatregel uit te voeren. Indien het voorstel wordt geweigerd, zijn de personen die het ouderlijk gezag uitoefenen, verplicht de voordien opgelegde geldboete te betalen.

Cette mesure « réparatrice » permet non seulement de ne pas laisser sans réponse un acte, ce qui a un impact apaisant sur la société en général, mais surtout elle permet au jeune et à ses parents de se responsabiliser face à l'acte commis et de prendre conscience du dommage causé. En outre, l'accompagnement de la mesure permet au jeune de mettre en valeur les aspects positifs de sa personnalité, ce qui donne à la mesure réparatrice une véritable dimension éducative.

Une fois la mesure de réparation prestée par le mineur, une dernière entrevue est prévue avec l'agent communal responsable de la réparation et le fonctionnaire-sanctionnateur, afin que ce dernier puisse rédiger un rapport et décider suivant le résultat de la participation du mineur à la tâche de réparation s'il y a lieu de renoncer à l'imposition de l'amende.

3. Quelles sont les incivilités pouvant faire l'objet d'une mesure réparatrice ?

La mesure réparatrice ne pourra intervenir qu'à l'encontre d'incivilités consistant dans la dégradation de biens publics, comme par exemple les incivilités visées aux articles 560, 2°, et 526 du Code pénal et à l'article 1er de l'arrêté-loi du 29 décembre 1945 portant interdiction des inscriptions sur la voie publique.

Le mineur devra participer à la réparation des biens publics par les agents communaux en charge de la réparation du bien dégradé. Il sera encadré par ces derniers durant la réparation. Le mineur devra se rendre disponible pendant le temps laissé libre par les activités scolaires. Le travail de réparation n'est pas rémunéré et ne peut excéder une durée de 10 heures.

Christian BROTCORNE.
Francis DELPÉRÉE.
Clotilde NYSSENS.

*
* *

Die « herstelmaatregel » maakt het niet alleen mogelijk te reageren op de feiten, wat de samenleving in haar geheel geruststelt, maar biedt de jongere en zijn ouders vooral de mogelijkheid zich verantwoordelijk op te stellen ten opzichte van de gepleegde daad en zich bewust te worden van de veroorzaakte schade. Tevens geeft de begeleiding van de maatregel de jongere de kans de positieve aspecten van zijn persoonlijkheid aan bod te laten komen, wat de herstelmaatregel een echt educatief aspect verleent.

Eens de jongere de herstelmaatregel heeft uitgevoerd, vindt er een laatste gesprek plaats met het lid van het gemeentepersoneel dat verantwoordelijk is voor de herstelling en de bestraffend ambtenaar, opdat die laatste een verslag kan maken en naar gelang van het resultaat van de inzet van de minderjarige voor de hersteltaak kan beslissen of er van het opleggen van de geldboete kan worden afgezien.

3. Welk wangedrag komt in aanmerking voor een herstelmaatregel ?

De herstelmaatregel is alleen mogelijk bij wangedrag bestaande uit de beschadiging van publieke goederen, zoals bijvoorbeeld de feiten bedoeld in de artikelen 560, 2°, en 526 van het Strafwetboek en in artikel 1 van de besluitwet van 29 december 1945 houdende verbod tot het aanbrengen van opschriften op den openbaren weg.

De minderjarige moet deelnemen aan het herstellen van de publieke goederen door de gemeentearbeiders die daarmee belast zijn. Deze laatsten zullen hem daarbij begeleiden. De minderjarige moet zich ter beschikking stellen in zijn vrije tijd buiten de schoolactiviteiten. Het herstelwerk is onbezoldigd en mag niet langer duren dan 10 uur.

*
* *

PROPOSITION DE LOI**Article 1er**

La présente loi règle une matière visée à l'article 78 de la Constitution.

Art. 2

À l'article 119ter de la Nouvelle loi communale, inséré par la loi du 17 juin 2004, sont apportées les modifications suivantes :

A) dans l'alinéa 2, les mots « a pour seul objet de » sont remplacés par le mot « peut »;

B) l'article est complété par les alinéas suivants :

« Dans le cadre de la médiation, le fonctionnaire peut substituer à l'amende administrative une mesure réparatrice, lorsque le fait constitutif d'infraction dont s'est rendu coupable le mineur consiste en une dégradation volontaire de biens publics.

Cette mesure vise à réparer ou à restaurer le bien dégradé.

La mesure réparatrice fait l'objet d'un accord écrit entre le fonctionnaire et le mineur contrevenant. Lorsque le mineur a rempli ses engagements, le fonctionnaire rédige un rapport sur l'exécution de l'accord et dans lequel il précise s'il renonce à l'amende administrative ».

6 septembre 2006.

Christian BROTCORNE.
Francis DELPÉRÉE.
Clotilde NYSSENS.

WETSVOORSTEL**Artikel 1**

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet

Art. 2

In artikel 119ter van de Nieuwe Gemeentewet, ingevoegd bij de wet van 17 juni 2004, worden de volgende wijzigingen aangebracht :

A) in het tweede lid worden de woorden « heeft uitsluitend tot doel de dader van de inbreuk de mogelijkheid te bieden » vervangen door de woorden « kan de dader van de inbreuk de mogelijkheid bieden »;

B) het artikel wordt aangevuld met de volgende leden :

« In het raam van de bemiddeling kan de ambtenaar de geldboete vervangen door een herstelmaatregel wanneer het strafbaar feit waaraan de minderjarige zich schuldig heeft gemaakt, uit de opzettelijke beschadiging van publieke goederen bestaat.

Die maatregel strekt ertoe het beschadigde goed te herstellen of in zijn vroegere toestand te herstellen.

De ambtenaar en de minderjarige overtreder sluiten een schriftelijke overeenkomst over de herstelmaatregel. Wanneer de minderjarige zijn verbintenis is nagekomen, stelt de ambtenaar een verslag op over de uitvoering van de overeenkomst, waarin hij vermeldt of hij van de administratieve geldboete afziet. ».

6 september 2006.